

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem se sídlem Postupice 58, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 2. 5. 2014, č. j. KM-19-8/PK-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2018, č. j. 10 A 112/2014 - 1125,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Stanislavu Němcovi, advokátovi se sídlem Postupice 58, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **2057 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím ministr vnitra zamítl odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 18. 12. 2013, č. j. OSZ-12723/2013 a toto rozhodnutí potvrdil. Daným rozhodnutím bylo dle § 159 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném pro projednávanou věc, stěžovateli od splátky za měsíc leden 2014 zvýšen výsluhový příspěvek náležející ve výši 1 078 Kč měsíčně o 0,20 %, tj. o 3 Kč měsíčně.

[2] K vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí, které se týká navýšení výsluhového příspěvku, a kterou stěžovatel odvíjí zejména od rozhodnutí Policie ČR ze dne 14. 12. 1995, kdy byl na základě nepravdivého a zfalšovaného rozhodnutí lékařské komise Východočeského kraje Policie České republiky vyhodnocen nezpůsobilým pro výkon pozice právníka, na základě čehož byl přeložen do podatelny a s ohledem na okolnosti donucen skončit služební poměr, městský soud uvedl, že v nyní posuzované věci rozhodnutí vydaná v minulosti nejsou předmětem přezkumu, neboť tato byla samostatně přezkoumatelná v jiných řízeních a v řízeních o žalobách podaných proti těmto rozhodnutím (za všechna například rozhodnutí městského soudu sp. zn. 7 Ca 278/2006, 8 Ca 217/2007, 2 Cad 131/2008, 7 Ca 106/2009, 7 Ca 218/2009, 9 A 133/2011).

[3] Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v obdobné věci téhož stěžovatele např. v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 As 268/2015 - 130, dle kterého námitka nicotnosti směřující k posuzování jeho zdravotního stavu a důvodu převedení na jinou práci v minulosti, není relevantní pro posouzení rozhodnutí ve věci zvýšení výsluhového příspěvku. V souladu s výše uvedeným rozhodnutím NSS městský soud konstatoval, že rozhodnutí o valorizaci služebního příspěvku je toliko naplněním zákonného požadavku, nejedná se o paakt bez zákonné opory, nýbrž o realizaci příkazu, a jeho nicotnost by nezpůsobila ani případná nicotnost rozhodnutí ze dne ze dne 14. 12. 1995.

[4] K nicotnosti z důvodu věcné nepříslušnosti odboru sociálního zabezpečení žalovaného ve věci nároku stěžovatele na „starobní důchod“, v důsledku čehož jsou navazující rozhodnutí v této věci nicotná, městský soud odkázal na rozsudek ze dne 19. 5. 2010, č. j. 2 Cad 131/2008 - 176. Po detailním historickém *exkurzu* soud v tomto řízení uzavřel: *„Pravomoc žalovaného ministerstva vnitra ve věcech důchodového zabezpečení, později důchodového pojištění je dána tedy zákonem a to zprvu zák. č. 121/1975 Sb., později zák. č. 100/1988 Sb., a dále zák. č. 582/1991 Sb., který byl mnohokrát novelizován naposledy zákonem č. 296/2007 Sb., kdy kompetence Ministerstva vnitra provádět, kontrolovat a řídit důchodové pojištění (zprvu důchodové zabezpečení) zůstala beze změny. Nelze tedy hovořit o tom, že by Ministerstvo vnitra ČR nemělo pravomoc pro vydání rozhodnutí ve věci dávek důchodového pojištění a že by jeho rozhodnutí ve věci dávky důchodového pojištění bylo nicotné. Pokud žalobce odkazuje v tomto směru na zák. č. 2/1969 Sb., je odkaz nepatřičný, neboť ministerstvo lze zřídit, a jeho kompetence upravit zákonem. První úprava zákonem, kdy do pravomoci ministerstva vnitra bylo dáno rozhodování a provádění důchodového zabezpečení bylo dáno již zák. č. 121/1975 Sb., následně zák. č. 100/1988 Sb., a zákonem č. 582/1991 Sb., kdy od 1. 1. 1996 se zák. č. 155/1995 Sb. princip zabezpečovací změnil na princip pojišťovací.“*

[5] Neztotožnil se ani s návrhem, aby podal návrh Ústavnímu soudu na vyslovení protiústavnosti § 3 a § 9 zákona č. 582/1991 Sb. Uvedená ustanovení upravují organizační uspořádání, stanoví, kdo je orgánem sociálního zabezpečení (včetně žalovaného), a působnost žalovaného. Ostatně ani stěžovatel žádný konkrétní důvod neuvedl, protože toliko tvrdí s čím vším mají být uvedena ustanovení v rozporu, aniž by toto doplnil o nějakou bližší argumentaci.

[6] Soud následně přistoupil k věcnému přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo. Žádné nové konkrétní skutečnosti, které by zpochybnilly nezákonnost napadeného rozhodnutí, uvedeny nebyly. Uplatněné

pokračování

námítky byly toliko vyjádřením obecného nesouhlasu s prvoinstančním rozhodnutím s poukazem zejména na korupci, zločinné spolčení úředníků a poměrů u žalovaného, což stěžovatel doprovodil citací z různých podkladů, a žalovaný se s tímto adekvátně vypořádal.

[7] Stěžovatel bez bližšího upřesnění namítal rozpor napadeného rozhodnutí s rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (ČSSZ) ze dne 29. 2. 2012, č. j. 323-6313-24. 2. 2012-375/Ha, které v rámci svých podání rovněž učinil součástí soudního spisu (viz č. l. 71-72 soudního spisu MS).

[8] Z obsahu rozhodnutí soud zjistil, že jím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 1. 2012, č.j. 41000/000/13.12012/13, dle kterého stěžovatel v době od 19. 3. 1997 do 30. 9. 2004 nebyl občanem se změněnou pracovní schopností, a že v době od 1. 10. 2004 do 30. 6. 2006 nebyl osobou zdravotně znevýhodněnou. ČSSZ v rámci svého rozhodnutí rovněž uvedla, že není příslušná k vyslovení nicotnosti rozhodnutí ze dne 14. 12. 1995 o změněné schopnosti výkonu služby policisty ze zdravotních důvodů, které mělo vydat ministerstvo vnitra, resp. Policie ČR.

[9] V rozsudku ze dne 4. 11. 2015, č. j. 9A 133/2011-292, městský soud již jednou stěžovateli vysvětlil, že žalobou napadené rozhodnutí se týká valorizace výsluhového příspěvku, nikoli jeho zdravotního stavu. Jedná se o dvě zcela různá řízení, jejichž předměty jsou naprosto odlišné. Městský soud proto neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo v rozporu s rozhodnutím ČSSZ.

[10] Soud se neztotožnil ani s tvrzením, že v průběhu správního řízení stěžovatel uplatnil námitku podjatosti vůči JUDr. V. Blažkovi, řediteli odboru správy sociálního zabezpečení žalovaného, který vydal prvoinstanční rozhodnutí, přičemž o námitce podjatosti nebylo před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí rozhodnuto.

[11] Ačkoliv stěžovatel zejména v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí skutečně na několika místech výslovně zmiňuje osobu ředitele JUDr. V. Blažka, jedná se o neurčitá, spekulativní a částečně i difamující tvrzení, která povětšinou uvádí, co všechno ředitel odboru žalovaného neměl respektovat, dále jej obviňují z korupce, podvodu a poškozování práv a svobod stěžovatele. Taková tvrzení nelze považovat za dostatečně konkrétní ve smyslu založení pochybnosti o podjatosti uvedené osoby.

[12] Napadené rozhodnutí není v rozporu s § 2 odst. 1, 2, 3, 4 správního řádu, Nařízením (ES) č. 45/2001 v souvislosti se směrnicí č. 95/46/ES a čl. 21 Evropského kodexu řádné správní praxe – ohledně ochrany osobních údajů, či s rozsudkem Evropského soudního dvora ve věci C-84/94 Spojené království v. Rada, resp. čl. 137 Smlouvy o ES. Ostatně sám stěžovatel žádné konkrétní důvody, pro které by tomu tak mělo být, neuvedl.

[13] Městský soud nevyhověl ani požadavku, aby „předložil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku jak tak již učinil NSS viz výše ve věci důchodu, dle čl. 267 Smlouvy EU, čímž bez kompetence nevysloví neplatnost Amsterodamské smlouvy, rozsudku SD EU ve věci : 84/94 ze dne 12. 11. 1996, viz spis soudu, jehož součástí je odvolání žalobce proti nicotnému,

neústavnímu, zmatečnému, nezákonnému a překvapivému rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. 12. 2014, č. j. 42C 393/2009-1513 a ze dne 21. 1. 2015, č. j. 22C 118/2009-1026“.

[14] Námitka, dle které nebylo stěžovateli v rozporu s § 174 zákona o služebním poměru umožněno vyjádřit se v odvolacím řízení, a to zejména k podkladům, neboť nebyl vůbec vyrozuměn o jednání senátu poradní komise ministra vnitra, na kterém mělo být vydáno napadené rozhodnutí, byla poprvé uplatněna až v replice k vyjádření žalovaného, resp. jejím doplnění dne 13. 4. 2015. Jde tedy o námitku zjevně opožděnou, ke které správní soud přihlížet nemůže.

[15] Nad rámec výše uvedeného městský soud připomenul rozsudek NSS, č. j. 10 As 268/2015-130, ve kterém se soud již zabýval totožnou námitkou a konstatoval: *„Lichá je i výtka, že k porušení procesních práv stěžovatele došlo tím, že „nebyl vůbec vyrozuměn o jednání senátu poradní komise ministra vnitra, na kterém mělo být vydáno napadené rozhodnutí“. Toto rozhodnutí vydal totiž nikoli uvedený senát, nýbrž ministr vnitra. Poradní komise jednala svým senátem pouze jako ministrův pomocný (již její označení to vyjadřuje názvem poradní) sbor, nikoliv jako správní orgán; právě proto nelze jednání tohoto senátu považovat za ústní jednání dle § 49 s. ř.; nebyl proto žádný důvod stěžovatele o zasedání senátu jakkoli informovat.“* V nyní posuzované věci se jedná o totožnou situaci. Prostudováním spisového materiálu soud navíc zjistil, že písemností poradní komise ministra vnitra ze dne 10. 3. 2014 byl stěžovatel vyrozuměn o přijetí odvolání, složení určeného senátu poradní komise a o jeho právech dle § 174 zákona o služebním poměru. Písemností ze dne 2. 4. 2014 byl následně vyrozuměn o možnosti seznámit se spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[16] Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost včas podaná samotným stěžovatelem byla, obdobně jako žaloba, následně doplňovaná řadou dalších obsáhlých podání, ve kterých se opakovala všechna již dříve uplatňovaná tvrzení i argumentace. Souhrnně tuto argumentaci vyjádřilo doplnění kasační stížnosti doručené zástupcem stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu dne 26. 4. 2018.

[17] V doplnění stěžovatel opakovaně namítá vady odvolacího řízení, v němž nemohl řádně uplatňovat svá práva. Tutéž námitku zdůraznil v žalobě, avšak soud se s ní nevypořádal. Rozhodnutí žalovaného označil za nepřezkoumatelné pro nesoulad jeho odůvodnění s § 68 odst. 3 s. ř. s. V této souvislosti odkázal na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84.

[18] Zdůrazňuje, že v průběhu správního řízení opakovaně uplatnil námitku podjatosti vůči JUDr. V. Blažkovi, řediteli odboru správy sociálního zabezpečení žalovaného, který vydal prvoinstanční rozhodnutí, přičemž tuto námitku správní orgán zcela přehlédl.

[19] Opakovaně uvádí, že *„napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu jsou nicotná, neboť se odvíjejí od nicotného rozhodnutí LK Východočeského kraje PČR*

pokračování

ze dne 14. 12. 1995“. Shrnul průběh své služby a předcházející rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 1. 2012, čj. 41000/000/13.1.2012/13, kterým bylo rozhodnuto, že nebyl v době od 19. 3. 1997 do 30. 9. 2004 občanem se změněnou pracovní schopností a že v době od 1. 10. 2004 do 30. 6. 2006 nebyl osobou zdravotně znevýhodněnou, označil za podkladová rozhodnutí k rozhodnutí napadenému; proto zpochybnil úvahu městského soudu, podle níž nebylo toto rozhodnutí pro rozhodnutí v nyní projednávané věci relevantní. Svou argumentaci uzavřel stěžovatel konstatováním, že mu v důsledku „nicotných a nezákonných rozhodnutí byl nesprávně vyměřen starobní důchod, jakož i výsluhový příspěvek, neboť tato rozhodnutí vycházejí z nesprávných výchozích informací ohledně doby trvání služebního poměru a z nesprávně určené výše platu stěžovatele.“

[20] V řízení před městským soudem došlo k porušení práva na zákonného soudce. Podle rozvrhu práce byla původně věc přidělena senátu, jehož předsedkyní byla JUDr. Ing. Viera Horčicová, následně však rozhodoval senát, jehož předsedkyní byla JUDr. Karla Cháberová. Stěžovatel odkazuje na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, podle které je právo na zákonného soudce „zcela nepominutelnou podmínkou řádného výkonu té části veřejné moci, která soudům byla ústavně svěřena; [...] na jedné straně dotváří a upevňuje soudcovskou nezávislost, na straně druhé pak představuje pro každého účastníka řízení stejně cennou záruku, že k rozhodnutí jeho věci jsou povolávány soudy a soudci podle předem daných zásad (procesních pravidel) tak, aby byla zachována zásada pevného přidělování soudní agendy, a aby byl vyloučen - pro různé důvody a rozličné účely - výběr soudů a soudců "ad hoc" (viz např. nález ze dne 22. 2. 1996, sp. zn. III. ÚS 232/95).

[21] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a odkázal na podrobný spisový materiál. Navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Kasační stížnost je i přes svoji obsáhlost a několik doplnění na samé hranici projednatelnosti.

[25] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek, který směřuje proti rozhodnutí krajského (městského) soudu. Právě toto rozhodnutí je předmětem řízení přezkoumávaným Nejvyšším správním soudem; je proto povinností stěžovatele v kasační stížnosti uvést s jakými konkrétními závěry městského soudu nesouhlasí včetně důvodů nesouhlasu, nikoli pouze zopakovat žalobní či odvolací body. Činnost NSS jako soudu

kasačního je ohraničena rámcem vymezeným rozsahem napadeného soudního rozhodnutí a především skutkovými a právními důvody tvrzené nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Z kasační stížnosti proto musí být zřejmé, v kterých částech a z jakých důvodů má Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumat, přičemž není povinen a ani oprávněn sám možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí dovozovat.

[26] Stěžovatel však ve všech svých obsáhlých podáních rekapituluje žalobní a odvolací námitky. Znovu namítá nicotnost rozhodnutí, která dle opakovaných závěrů správních soudů nejsou a nemohou být předmětem přezkumu v nyní projednávané věci. Proti těmto závěrům městského soudu však kasační námitky věcně nebrojí.

[27] Totožné závěry lze vztáhnout i na kasační námitku dovolávající se nezákonného postupu správního orgánu pro rozpor s § 174 zákona o služebním poměru. Městský soud označil tuto námitku za námitku zjevně opožděnou. Stěžovatel však pouze opakuje žalobní námitku, aniž by tvrdil a odůvodnil, že šlo o námitku podanou v zákonem stanovené lhůtě.

[28] S ohledem na skutečnost, že se shora uvedené námitky míjí s rozhodovacími důvody městského soudu, nejsou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustné.

[29] Následně se soud zabýval námitkou, dle které městský soud přezkoumal nepřezkoumatelné (nicotné) rozhodnutí žalovaného, jakož i námitkou dovolávající se porušení práva na zákonného soudce. Obě tyto námitky je NSS povinen přezkoumat z úřední povinnosti.

[30] Soud se nejprve zabýval otázkou zmatečnosti řízení před městským soudem, která by nastala, pokud by ve věci rozhodoval nezákonný soudce. V souladu s rozvrhem práce pro rok 2014 byla věc přidělena do soudního oddělení 10 A, jehož předsedkyní byla JUDr. Ing. Viera Horčicová. Změnou č. 9 rozvrhu práce Městského soudu v Praze pro rok 2017, bylo zřízeno nové soudní oddělení 14 A, Af, Ad, v němž rozhoduje senát ve složení: JUDr. Karla Cháberová, předsedkyně senátu, JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph. D., zastupující člen senátu, Mgr. Ing. Jan Kratochvíl, LL. M., Ph.D., člen senátu. Stejnou změnou rozvrhu práce (nový odst. 5 bodu III. obecné části rozvrhu práce a Příloha ke změně č. 9 rozvrhu práce Městského soudu v Praze pro rok 2017) byla do nově zřízeného soudního oddělení mj. přerozdělena i věc Rejstříku A rok 2014, vedená pod sp. zn. 10 A 112/2014, tj. věc nyní projednávaná.

[31] Bez ohledu na výše uvedené považuje NSS uplatněnou námitku o nesprávném složení senátu za zjevně účelovou. Ačkoliv se nyní stěžovatel snaží dovolat toho, že věc měla být předsedána JUDr. Ing. Vierou Horčicovou, ze soudního spisu je více než zřejmé, že původně se domáhal naopak toho, aby byla JUDr. Ing. Viera Horčicová z projednání a rozhodnutí věci vyloučena (viz např. přípis NSS ze dne 8. 10. 2014, založený na l. č. 125 spisu MS).

[32] NSS považuje rozhodnutí žalovaného za rozhodnutí vydané příslušným správním orgánem v mezích jeho pravomoci, způsobilé vyvolat právní následky spočívající ve zvýšení stěžovateli náležejícího výsluhového příspěvku o 3 Kč měsíčně. Rozhodnutí

pokračování

žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v řádné formě, vyplynulo z jasného zákonného příkazu i bez návrhu valorizovat stěžovatelův nárok a nelze jej hodnotit jako *paakt*, jenž by pro nicotnost žádným rozhodnutím nebyl.

[33] NSS neshledal ani namítanou nepřezkoumatelnost. Vlastní přezkum rozhodnutí správního orgánu je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je navíc natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[34] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí žalovaného splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je dostačujícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Své závěry uvedené v odůvodnění rozhodnutí opírá o dostatečně zjištěný skutkový stav plynoucí ze spisového materiálu.

[35] Znovu opakovat to, co již správně vysvětlil městský soud, nepovažuje Nejvyšší správní soud za nezbytné.

[36] Soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že správní orgán byl povinen s ohledem na obsah podání posoudit tvrzení stěžovatele jako námitku podjatosti vůči JUDr. V. Blažkovi. Zcela se naopak ztotožnil se závěrem městského soudu, že tvrzení o korupci, klientelismu, podvodném jednání či zločinném spolčení, jsou svoji povahou *difamující* a nezpůsobilé založit konkrétní pochybnosti o podjatosti uvedené osoby.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[38] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[39] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli. Jemu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

[40] Usnesením ze dne 8. 1. 2015, č. j. 10 A 112/2014 - 229, byl stěžovatel v řízení před městským soudem částečně osvobozen od povinnosti hradit soudní poplatek a současně mu byl ustanoven advokát. Dané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Žádost stěžovatele o plné osvobození od soudního poplatku v kasačním řízení (žádost ze dne 31. 5. 2018) byla usnesením NSS ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 As 132/2018 - 179, zamítnuta,

s tím, že stěžovatel nadále splnil podmínky osvobození pouze zčásti, a to z 50 %. Pokud tedy stěžovatel splnil předpoklad osvobození od soudního poplatku z 50 %, stát hradí ve smyslu § 64 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. dle § 138 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů hotové výdaje a odměnu ustanoveného advokáta pouze z 50 %. Zbylou část náhrady hotových výdajů a odměny advokáta je povinen ustanovenému zástupci uhradit sám stěžovatel (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2011, č. j. 5 As 68/2010 - 72, či usnesení NSS ze dne 20. 9. 2013, č. j. 5 As 34/2013 - 29).

[41] Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé - podání kasační stížnosti, resp. jejího souhrnného doplnění) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů činí 4 114 Kč. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o částku odpovídající této dani. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel splnil podmínky pro osvobození pouze z 50 %, bude jeho zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu tomuto rozsahu osvobození odpovídající částka ve výši 1 700 Kč, navýšená o příslušnou DPH, celkem tedy částka ve výši 2 057 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. Zbylou část je povinen uhradit ustanovenému zástupci sám stěžovatel.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu